

Po poti.

To čast bo oj! zá-me in radost in sreča,

Ko bode vihrála zastava sloveča,
Ko švigal iz puške žareči bo blisk,
Med trombami glásil serénosti se
vrisk! —

Al slišali nijste, kar ravno smo
brali

V učilnici, kaj? — Pa znabiti ste
spali?““

„Nikakor ne! — Vendar dovòlj je
o tem,

Obleke je škoda, ti v novič povém“ —

„Če tišči se mene, da moker ne boš,
Ter pazi na jerbas, moj pridni Ambrož!
Ne stopaj mi, Anica, zmiraj na nóge,
Saj vidiš, da dosti že imam nadloge.
Po Tinetu ti se oziraš, — zakaj?
Na cesto glej rajši preplavljeno zdaj!
Povedala bom, samoglavec, že mami,
Da tú pod dežnikom ti nijsi šel z nami.“

„Oj sestra preskerbna mi, Marta, nikari
Ne brigaj takó se za plašček moj stari!
Da bivaš na suhem in varnem le ti,
Ki mirno živela do konca boš dnij.
Pri vas je kaj družega, kajti čepeli
Vsi trije pri péči le boste, tam jeli
In pili, ter vedno kot kmetški ljudjé
Deržali se strehe domače gorké.““

„Pód tacim šatorom ne bom hodil jaz,
Naj dež me premoči, naj žuga mi mraz!
Slovenec sem terden, ne fantič mehák
In enkrat cesarski bom hraber voják.

„Ha, ha!“ se Ambrožek zdaj mali oglasi,
„Čuj, Tine, kakó se pač motiš ti časi!
Pri péči že zmiraj ne bom jaz ostal:
Če cesar ne bodem — pa bom general!“ —

Lujisa Pesjakova.

Škvorec.

Mej vsemi ptiči, ki se naučé tudi nekatere besede izgovarjati, je škvorec najrazumnejša ptica. Ta jako živa in jezična živalica se često navadi ne samo posamesne besede, ampak tudi cele stavke izgovarjati. Zato pa imajo ptičarji škvorca zeló radi.

Tacega škvorca je imel tergovec Jakob, ki je stanoval v najbolj ljudnatih ulicah velicega mesta Pariza. Akoravno je bil škvorec zapert v lesenej kletki, vendar je bil zmirom vesel, ter se je šalil z vsacim, ki je prišel v prodajalnico njegovega gospodarja. Če je kedó vprašal: „Kje je Jakob?“ škvorec je takój odgovoril: „V gostilnici!“ Ali če je kedó stopil v prodajalnico in vprašal: „Koliko veljá to blago?“ odgovoril je škvorec takój: „Dvajset soldov!“

Ta jezična in šaljiva ptica je privabila Jakobu mnogo ljudij v prodajalnico; zato je pa tudi Jakob imel škvorca neizrekljivo rad in za nobene novce bi ga ne bi dal od hiže.

V prvem nadstropji nad Jakobovo prodajalnico je stanoval star uradnik v mirovini. Imel je dvanajstletno hčerko, Floro po imenu. Deklica je imela

škvorca čez vse rada in često je nadlegovala očeta, naj bi jej kupil tega šalji-vega ptiča. Oče res vprašajo necega dné gospodarja Jakoba, ako prodá ptiča. Ali Jakob odgovori, da ne dá škvorca po nobenej ceni, ker mu ptič mnogo kupcev privabi v prodajalnico.

„Nu, zdaj čuješ sama,“ rečejo oče hčerki Flori, da ti ne morem želje izpolniti, ker gospodar Jakob ptiča ne prodá za nobene novce.“

Ko pride Jakob zopet doli v prodajalnico, uže mu škvorec naproti kriči: „Jakob je dober mož!“ — Te besede se je škvorec naučil od Jakobovih prijateljev, ki so Jakoba večkrat hvalili. Dasiravno je škvorec te besede po naključji izgovoril, vendar se je gospodarju zdelo, kakor da bi ga škvorec pohvaliti hotel.

Necega dne je Jakob zvedel, da si uradnikova hčerka Flora ne da mirú, ter hoče po vsej sili imeti njegovega ptiča. Da bi jej to njeno željo za vselej prestrigel, berž si nekaj izmisli njegova bistra glavica. Vedel je namreč, da se Flora očetu rada laže in da deklo večkrat po nedolžnem očetu toži. Zato je naučil škvorca, da je znal besede izgovarjati: „Flora je hudobna! Flora se laže!“

In res, kakor je Flora prej škvorca rada imela, tako ga je zdaj merzela na vse pretege; a to zaradi tega, ker jej je njene slabe lastnosti očital. Jezna pride k očetu, ter ga prosi, naj bi vendar skušal, da se ta gerda in hudobna ptica iz hiže odpravi. Rekla je: „Škvorec ne zaničuje samo mene, ampak tudi vam daje gerde in nespodobne priimke.“ — A v tem, ko Flora škvorca očetu toži, škvorec spodaj v prodajalnici uže na vse gerlo kriči: „Flora se laže, laže!“ — Deklica zagorí v lica kakor kuhan rak, in oče takój spoznajo, pri čem da so. Prevdarjali so pogostoma na skrivnem, kako bi hčerko zboljšali po ravno tem ptiču. Necega dne zvedó, da jih je teta obiskala, a ker je bila ubožna, nij je hotela Flora poznati in z gerdim jo je od hiže odpravila. Oče naprosijo tergovca Jakoba, naj bi svojega škvorca še katere druge besede naučil, ki bi mérile na to, da se njihova hčerka Flora poboljša. Jakob jim to rad obljubi. Kmalu po tem povabijo oče nekaj sorodnikov in prijateljev na kosilo, samo omenjene tete ne. Ko so bili vsi najbolj židane volje, oglasi se spodaj pod odpertim oknom škvorec ter upije: „Flora je hudobna, hudobna!“ — Flora je zarudela velike sramote, serdita pokaže gostom škvorca skozi odperto okno, ter jim toži, da jo ta nesramna ptica zmirom obrekuje. Ali v tem trenutji se škvorec zopet oglasi in kriči: „Flora je hudobna; teta je jokala, jokala!“ Pri zadnjih škvorcevih besedah jo oče ostro pogledajo in rekó: „Je li se škvorec tudi zdaj laže?“ Flora obledí, spozna očitno svoj pregrešek ter prosi očeta, naj bi jej odpustili. Oče to radi storé, ter jej rekó: „Pojdi po teto in pripelji jo v obédnico!“ Ko je Flora teto v obédnico pripeljala, prosi jo vpričo vseh nazočih gostov odpuščenja, ter obljubi, da ne bode nikedar več kaj takega storila, s čimer bi očeta ali koga družega razžalila.

V tem, ko Flora vse to obljubuje in se preprijazno s teto razgovarja, skače šaljivi škvorec veselo po kletki ter upije: „Tako je prav!“ Flora je pridna!“ — Odsihdob se je Flora vsa spremenila, in je bila poslušna in pridna deklica.

Poslovenil P. Gros.